

Βαλμυρό

από 7 ετών

Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

Ιστορίες που δεν ξεχνιούνται

ΨΥΧΟΠΟΙΣ
Ψ

Χ. ΠΑΪΣΙΟΥ '07

Ο βωφός και τα μάτια

Σ’ ένα μικρό χωριό κοντά στη θάλασσα, ζούσε μια φορά ένας ψαράς με τη γυναίκα του και το παιδί του. Άλλη δουλειά δεν ήξερε να κάνει, ούτε κτήματα είχε ούτε ζωντανά. Τα ψάρια που έπιανε τα πουλούσε στο διπλανό κεφαλοχώρι κι έτσι ζούσανε αυτός και οι δικοί του. Μα τα ψάρια δεν ήτανε πολλά όλες τις φορές. Δύσκολα λοιπόν τα έβγαζε πέρα και η φτώχεια του ήταν μεγάλη.

Ένα πρωί που μπάλωνε τα δίχτυα του στην ακροθαλασσιά, έτυχε να περάσει από κει ο άρχοντας του τόπου με τη συνοδεία του. Σαν είδε τον ψαρά, του άνοιξε η όρεξη για ψάρια κι έστειλε κάποιον υπηρέτη ν’ αγοράσει μερικά.

Ο ψαράς μπορεί να ήτανε φτωχός, είχε όμως πλούσια καρδιά. Η ψαριά του κείνη την ημέρα δεν ήταν και σπουδαία, διάλεξε ωστόσο από τα λίγα ψάρια που είχε πιάσει τα καλύτερα, τα έβαλε σ' ένα μικρό καλάθι και τα πρόσφερε στον άρχοντα, δίκως πληρωμή, γιατί λογάριασε μεγάλη του τιμή εκείνη την παραγγελιά.

Έμεινε κατάπληκτος ο άρχοντας από τη γενναιοδωρία του ψαρά. Ξεπέζεψε λοιπόν και τον πλησίασε για να τον δει από κοντά.

— Άλλον άνθρωπο ανοιχτοχέρη σαν εσένα δε συνάντησα ποτέ σ' αυτό τον τόπο, του μίλησε με θαυμασμό. Θέλω λοιπόν να σε ανταμείψω για την καλή σου την καρδιά. Πάρε τα σύνεργά σου, έμπα ξανά στη βάρκα σου, ξανοίξου στα βαθιά και το πρώτο ψάρι που θα πιάσεις φέρ' το μου αύριο στο παλάτι. Θα βάλω να μας το ζυγίσουν οι υπηρέτες μου στη φλουροζυγαριά. Κι όσα χρυσά φλουριά ζυγίζει θα γίνουνε δικά σου. Μόνο θυμήσου! Θέλω το πρώτο που θα πιάσεις. Ούτε το δεύτερο, ούτε το τρίτο. Δίνεις το λόγο της τιμής σου;

Ο ψαράς έγνεψε «ναι» με το κεφάλι. Έτσι ο άρχοντας ανέβηκε στο άλογο ξανά και συνέχισε το δρόμο του μ' όλη τη συνοδεία.

Στιγμή δεν έχασε ο ψαράς. Μπήκε στη βάρκα του αμέσως και ξανοίχτηκε στη θάλασσα με την ελπίδα πως το πρώτο ψάρι που θα πιάσει θα είναι αρκετά μεγάλο.

Η μέρα ωστόσο είχε προχωρήσει, τα ψάρια δεν τσιμπούσαν πια και το μοναδικό που πιάστηκε στο αγκίστρι του ήταν ένα μικρό παράξενο ψαράκι. Χρώματα φανταχτερά δεν είχε, μα τα μάτια του ήταν πολύ μεγάλα! Ποτέ δεν είχε ξαναδεί ο ψαράς τόσο μεγάλα μάτια σ' ένα ψάρι τόσο δα μικρό.

Για μια στιγμή τού πέρασε από το νου να το πετάξει πάλι μέσα στο νερό και να ρίξει παρακάτω πετονιά, μήπως και πιάσει κανένα μεγαλύτερο. Μα είχε δώσει λόγο πως θα πήγαινε στον άρχοντα το πρώτο που θα ψάρευε. Σ' όλη του τη ζωή το λόγο της τιμής του ο ψαράς ποτέ του δεν τον πάτησε. Θα τον πατούσε τώρα μπροστά στην κυρα-θάλασσα, που της χρωστούσε τη ζωή του, και κάτω απ' τον απέραντο ουρανό, που έβλεπε τα πάντα; Ντροπή θα ήτανε μεγάλη!

Έβγαλε λοιπόν το αγκίστρι από το στόμα του μικρού ψαριού με προσοχή, έριξε το ψαράκι σ' ένα μικρό μπουκάλι με θαλασσινό νερό και βγήκε στη στεριά.

«Δεν ήτανε γραφτό να γίνω πλούσιος», συλλογίστηκε. «Τι να ζυγίσει από τούτο το ψαράκι ο άρχοντας και τι να φάει; Μόνο να το χαζεύει ζωντανό αξίζει, έτσι παράξενο που είναι, γιατί όμοιό του σίγουρα δεν έχει ξαναδεί».

Την άλλη μέρα ξύπνησε νωρίς. Πλένεται, φοράει την καλή του φορεσιά, παίρνει το μπουκάλι που είχε μέσα το παράξενο ψαράκι και πηγαίνει στο παλάτι.

Απόρησε ο άρχοντας όταν αντίκρισε πόσο μικρό ήταν το ψάρι που του είχε φέρει να ζυγίσει. Και κατάλαβε μεμιάς πως ο ψαράς το λόγο του τον τήρησε. Τον κοίταξε με λύπη ωστόσο και του είπε:

— Είσαι άτυχος, ψαρά μου! Το χρυσάφι που θα πάρεις δε θα 'ναι πολύ, γιατί κι εγώ, όπως κι εσύ, το λόγο μου πρέπει να τον κρατήσω. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να ζυγίσω το ψαράκι ζωντανό, μαζί με το μπουκάλι.

Φώναξε λοιπόν τους υποτακτικούς του κι έδωσε διαταγή να φέρουν στη στιγμή τη φλουροζυγαριά, να ζυγίσουν το ψαράκι, έτσι όπως ήταν, μέσα στο νερό.

Έγινε τότε ξάφνου κάτι πολύ περίεργο! Το μπουκάλι με το ψάρι βάρυνε πολύ. Όσα φλουριά κι αν πρόσθεταν από την άλλη τη μεριά της ζυγαριάς οι άνθρωποι του άρχοντα, όλο και πιο βαρύ έδειχνε κείνο.

Ο άρχοντας τα έχασε. Και μην καταλαβαίνοντας ετούτο το παράξενο που έβλεπε, φώναξε το σοφό του παλατιού και ζήτησε να του το εξηγήσει.

Ο σοφός έπεσε σε μεγάλη περισυλλογή. Σκέφτηκε, σκέφτηκε ώρα πολλή, και ύστερα πλησίασε και σκέπασε μ' ένα μαντίλι το μπουκάλι.

Μεμιάς στη ζυγαριά βάρυναν τα φλουριά.

Έπειτα τράβηξε το μαντίλι και πάλι το μπουκάλι με το ψάρι φάνηκε βαρύτερο.

Το ίδιο έγινε και μια και δυο και τρεις φορές.

— Μα δεν καταλαβαίνω! φώναξε ο άρχοντας. Γιατί συμβαίνει αυτό;

— Θα σου το εξηγήσω αμέσως, άρχοντά μου, απάντησε ο σοφός. Τα μάτια ετούτου του ψαριού είναι αχόρταγα. Μοιάζουν με των αχόρταγων ανθρώπων. Όσο πιο πολλά βλέπουν τα μάτια τους τόσο πιο πολλά επιθυμούν. Και μονάχα όταν τα κλείσουνε για πά-

να, σταματούν να θέλουν περισσότερα, όλο και περισσότερα!

— Και τώρα πόσα χρυσά φλουριά πρέπει να δώσω στον ψαρά; ρώτησε ο άρχοντας.

— Για να 'σαι ακριβοδίκαιος και να τηρήσεις κατά γράμμα ό,τι του υποσχέθηκες, απάντησε ο σοφός, βγάλ' το ψαράκι από το νερό και ζύγισέ το μόλις πάψει ολότελα να σπαρταράει. Άμα σταματήσει πια να βλέπει τα φλουριά, θα πάψει και ν' αποζητάει όλο και πιο πολλά. Τότε και μόνο τότε, όταν θα 'ναι ψόφιο, θα δείξει η ζυγαριά το βάρος του το αληθινό, και το χρυσάφι που θα πάρει ο ψαράς θα είναι σύμφωνο με την υπόσχεσή σου. Πιο πολλά δεν είσαι υποχρεωμένος να του δώσεις.

Ο άρχοντας έμεινε σκεπτικός. Και τέλος αποφάσισε μονάχος του τι έπρεπε να κάνει.

— Ναι, υποχρέωση δεν έχω να του δώσω πιο πολλά, μίλησε δυνατά να τον ακούσουν όλοι. Ωστόσο, άνθρωπος τόσο τίμιος είναι χρυσάφι σκέτο! Ζυγίστε σ' άλλη ζυγαριά τον ίδιο τον ψαρά λοιπόν! Όσο βάρος έχει η αφεντιά του, τόσα θα είναι τα χρυσά φλουριά που του αξίζουν.

Έτσι κι έγινε. Ζύγισαν τον ψαρά οι άνθρωποι του άρχοντα κι όσο βάρος έδειξε η ζυγαριά τόσο βαρύ ήταν και το σακί με τα χρυσά φλουριά που πήρε φεύγοντας μαζί του.

Ο ψαράς ωστόσο δεν ήταν άπληστος κι αχόρταγος σαν το παράξενο ψαράκι. Κι όλα δικά του δεν τα ήθελε. Αντίθετα, ήταν πονετικός, νοιαζόταν για τους άλλους και είχε μια καρδιά γεμάτη αγάπη. Κράτησε τα μισά φλουριά λοιπόν, για να γλιτώσει από τη φτώχεια, και μοίρασε τ' άλλα μισά σ' όσους συγχωριανούς του ήταν φτωχοί κι εκείνοι.

Όσο για το ψαράκι, έδωσε ο άρχοντας διαταγή στους υποτακτικούς του να το ρίξουνε σε μια μεγάλη γυάλα και να το βάλουν δίπλα στο κρεβάτι του. Πρόσταξε ακόμα να του αλλάζουν το θαλασσινό νερό συχνά μην τύχει και ψοφήσει. Γιατί ήθελε να του θυμίζει, λέει, τα λόγια του σοφού για τους αχόρταγους, τους άπληστους ανθρώπους κάθε πρωί που άνοιγε τα μάτια του.

Ιστορίες που δεν ξεχνιούνται

Εφτά αλησμόνητα παραμύθια θα βρείτε μέσα σε τούτο το βιβλίο, όπως τα θυμάται και τα γράφει, ζυμωμένα με τη δική της φαντασία και με το δικό της ξεχωριστό τρόπο, η συγγραφέας. Είναι ιστορίες συναρπαστικές που στάζουν σοφία, γι' αυτό και μένουν για πάντα στη μνήμη όσων τις διαβάζουν.

Διαβάστε και τα άλλα υπέροχα βιβλία
της πολυβραβευμένης συγγραφέα
που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.

Σειρά *Φρεσχίλας* από 4 ετών

Σειρά *Αποθήκη* από 9 ετών

Σειρά *Βασίλειο* από 7 ετών

Σειρά *Συνέπληξη* από 11 ετών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1 - 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 28 04 800, FAX: 210 28 19 550
www.psychogios.gr e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-164-6

